

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.275 van 9 januari 2009
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Congolese nationaliteit op 22 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 augustus 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 2 september 2008 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 24 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 augustus 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

« De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2003 in België verblijft, sinds haar aankomst naar school gaat, de situatie in haar land gevaarlijk zou zijn, het financieel onmogelijk is om terug te keren, de aanvraag er maanden in beslag zou nemen, geïntegreerd is, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene verblijft sedert 2003 in België, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na haar binnenkomst. Aldus heeft betrokkene gedurende 4 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs dat niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien heeft betrokkene haar schoolbezoek doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf.

Het gegeven dat de situatie in haar thuisland gevaarlijk zou zijn kan niet weerhouden. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst.

Wat betreft het feit dat het maanden zou duren om een visum te krijgen in het land van herkomst is een subjectief gegeven. Dit geldt voor alle Congoleze onderdanen. Dit gegeven kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Het gegeven dat het financieel onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar thuisland kan niet weerhouden worden. Betrokkene toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op vrienden of familie die haar zouden willen helpen. Bovendien kan zij steeds terecht bij het IOM.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3. Tevens wordt haar op 2 september 2008 een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

‘Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15/12/1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaat er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Regelmatig verblijf verstreken sedert 04/11/2003.’

2. Ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een

eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel voert verzoekster het hiernavolgende aan:

« Doordat de bestreden beslissing stelt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarvan de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

- De verzoekende partij heeft bij haar regularisatieaanvraag een reden ingesteld: Zij studeert in secundair onderwijs. Zij kan haar schooljaar niet verlaten om naar het land van herkomst te gaan om een visum te krijgen.

Deze reden is voldoende om een regularisatieaanvraag in te dienen.

Dus, het is voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk om terug te keren naar het land van herkomst om er de machtiging aan te vragen.

Sedert 2003 volgt de verzoekende partij haar studies in secundair onderwijs.

De bestreden beslissing stelt: "Betrokkene verblijft sedert 2003 in België, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na haar binnenkomst Aldus heeft betrokkene gedurende 4 Jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden".

De verzoekende partij verbleef illegaal in België. Ze heeft geprobeerd haar verblijf te regulariseren (zie brief dd 11/4/2007 van de Dienst van Vreemdelingenzaken) maar het ging niet. Ze heeft een regularisatieaanvraag ingediend.

De bestreden beslissing luidt: "Het gegeven dat de situatie in haar thuisland gevaarlijk zou zijn kon niet weerhouden. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst".

Het land van herkomst kampt met oorlog ten oosten (in de Kivu regio). Vrouwen zijn slachtoffers van verkrachtingen. De verzoekende partij vreest naar het land te reizen.

Het middel is ernstig om de bestreden beslissing te annuleren.

De bestreden beslissing luidt: "De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren". De verzoekende partij antwoordt: Zij kan niet haar lessen laten om naar het land van herkomst te gaan om een visum vragen. Een studiejaar verliezen is voor de Raad van Staat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is zoals gemotiveerd: " verblijft langer In het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Regelmatig verblijf verstreken sedert 04/11/2003".

De verzoekende partij volgt haar schooljaar.

Dus de bestreden beslissingen zijn niet gemotiveerd in de zin van artikelen 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering en 2-3 van de wet van 29 juli 1991 de uitdrukkelijk van Bestuurshandelingen.

Het middel is ernstig om de bestreden beslissingen te annuleren. »

3.2. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland;*
- *het feit dat betrokkene sedert 2003 in België verblijft, sinds haar aankomst naar school gaat, de situatie in haar land gevaarlijk zou zijn, het financieel onmogelijk is om terug te keren, de aanvraag er maanden in beslag zou nemen, geïntegreerd is, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen;*
- *betrokkene verblijft sedert 2003 in België, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na haar binnenkomst; aldus heeft betrokkene gedurende 4 jaar illegaal in België verbleven; dat hieruit volgt dat de verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept; uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden;*
- *het feit dat betrokkene hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden; tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs dat niet in het land van herkomst kan verkregen worden; bovendien heeft betrokkene haar schoolbezoek doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf;*
- *het gegeven dat de situatie in haar thuisland gevaarlijk zou zijn kan niet weerhouden; betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst;*
- *wat betreft het feit dat het maanden zou duren om een visum te krijgen in het land van herkomst is een subjectief gegeven; dit geldt voor alle Congolese onderdanen; dit gegeven kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid;*
- *het gegeven dat het financieel onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar thuisland kan niet weerhouden worden; betrokkene toont niet aan dat zij geen beroep kan doen op vrienden of familie die haar zouden willen helpen; bovendien kan zij steeds terecht bij het IOM;*
- *niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen;*
- *de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

3.3. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, al.1-2° Vreemdelingenwet) en dat het regelmatig verblijf verstreken is sedert 4 november 2003.

3.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen

die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat het regelmatig verblijf verstreken is sedert 4 november 2003.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster voert vooreerst aan dat ze bij haar regularisatieaanvraag een reden heeft ingesteld: Zij studeert in secundair onderwijs; dat zij haar schooljaar niet kan verlaten om naar het land van herkomst te gaan om een visum te krijgen; dat deze reden voldoende is om een

regularisatieaanvraag in te dienen; dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om er de machtiging aan te vragen en dat ze sedert 2003 haar studies in secundair onderwijs volgt.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat: *“Het feit dat betrokkene hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs dat niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien heeft betrokkene haar schoolbezoek doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf”*.

Verzoekster maakt met haar aangevoerde betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat het land van herkomst met oorlog ten oosten (in de Kivu regio)kamp; dat vrouwen slachtoffers van verkrachtingen zijn en dat ze vreest naar het land te reizen, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat: *“Het gegeven dat de situatie in haar thuisland gevaarlijk zou zijn kan niet weerhouden. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst. »*

In de eerste bestreden beslissing wordt in concreto overwogen dat betrokkene geen stavingstukken voorlegt waaruit blijkt dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst. Betreffende vaststelling wordt door verzoekster op generlei wijze ontkracht.

Waar ze thans in haar voorliggend verzoekschrift verwijst naar de oorlog in Oost-Congo en naar de verkrachting van vrouwen volstaat de vaststelling dat verzoekster betreffende gegevens voor het eerst in haar verzoekschrift aanvoert, zodat het de administratie dan ook niet ten kwade kan worden geduid met deze elementen geen rekening te hebben gehouden.

Bovendien verzuimt ze andermaal enig begin van bewijs bij te brengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst. Dienvolgens toont verzoekster niet aan dat de beslissing op dit punt onredelijk is.

Waar ze tot slot aanvoert dat zij haar lessen niet kan laten om naar het land van herkomst te gaan om een visum vragen en dat een studiejaar verliezen voor de Raad van State een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, volstaat andermaal de vaststelling dat verzoekster betreffend gegeven voor het eerst in haar verzoekschrift aanvoert, zodat het de administratie evenmin ten kwade kan worden geduid met dit element geen rekening te hebben gehouden. Verzoekster toont met het thans aangevoerde betoog evenmin aan dat de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat *“De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren”*, onredelijk is.

In wezen beperkt verzoekster zich in het middel tot het kort bespreken van de in de eerste bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie of verklaring er voor, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoekster maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekster met betrekking tot de tweede bestreden beslissing louter aanvoert dat ze haar schooljaar volgt, volstaat de vaststelling dat zij kritiek uit op de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk werd verklaard. In casu dient te worden opgemerkt dat voor wat betreft het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, de gemachtigde geen rekening dient te houden met de argumenten die verzoekster in het kader van haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf heeft ontwikkeld, zodat dit betoog dienvolgens niet tot de nietigverklaring kan leiden van het thans aangevochten bevel.

Bovendien valt niet in te zien waarom het betoog van verzoekster, dat bestaat uit het louter poneren van het feit dat ze haar schooljaar volgt, de aangevoerde schending aannemelijk maakt nu de motieven van de tweede bestreden beslissing met *name "Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15/12/1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Regelmatig verblijf verstreken sedert 04/11/2003."*, niet door haar worden betwist.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissingen te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken de door haar aangevoerde schending geenszins aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.